Quokka'nın Kamerası

Aysel Banu YAVUZAL

Quokka'nın Kamerası

Aysel Banu YAVUZAL

Uzun ağaçların fısıldadığı ve eğrelti otlarının yapraklarını açtığı güneşli bir ormanda, Quinn adında neşeli bir quokka yaşardı. Altın kahverengi tüyleri bal gibi parlıyor, krem rengi karnı ise bulut kadar yumuşak olurdu. Quinn keşfetmeyi çok severdi; küçük siyah burnu her yeni kokuda kıpır kıpır oynardı. Bir sabah, şırıl şırıl akan bir derenin yanında zıplarken çimenlerin arasında parlayan bir şey gördü. Bu, kahverengi deri kayışlı küçük kırmızı bir kameraydı ve sanki bulunmayı bekliyordu.

Quinn kamerayı aldı ve minik patileriyle çevirdi. "Bunu buraya kim bıraktı acaba?" dedi. Denemeye karar verdi. Kamerayı bir mavi çiçek kümesine doğrulttu ve düğmeye bastı. Tık! Bir fotoğraf çıktı, ama çiçeklerin fotoğrafı değildi. Yukarıdaki yuvasında yavrularını besleyen bir anne kuşu gösteriyordu. "Aaa!" diye haykırdı Quinn. "Bu kamera nezaket fotoğrafları çekiyor!" Kocaman kara gözleri hayretle parladı.

Quinn kamerayı boynuna astı ve fotoğrafı yeşil çantasına koydu. Daha fazla nezaket bulmak için sabırsızlanıyordu. Kıvrımlı patika boyunca zıplarken arkadaşı tavşan Pip ile karşılaştı. Pip, olgun kırmızı meyvelerle dolu hasır bir sepet taşıyordu. "Merhaba Quinn!" diye seslendi Pip, uzun kulakları dimdik. "Biraz meyve ister misin? Paylaşacak çok var." Quinn gülümsedi ve kamerasını kaldırdı. Tık! Bir fotoğraf çıktı; Pip'in cömert bir gülümsemeyle sepeti uzattığı görülüyordu.

Quinn fotoğrafı Pip'e gösterdi. "Bak! Kameram senin meyvelerini paylaşman gibi nazik anları yakalıyor!" Pip'in burnu sevinçle kıpırdadı. "Bu harika!" dedi. "Hadi birlikte daha fazla nezaket bulalım." Böylece Quinn ve Pip, yardımsever davranışları gözleyerek ormanda yola koyuldular. Çok uzağa gitmemişlerdi ki küçük bir hapşırık duydular. Bir çalının arkasında, mavi gözlükleri yamulmuş, turuncu atkısı dallara dolanmış kirpi Bramble'ı buldular.

Bramble, örümcek ağına takılmış bir uğur böceğini kurtarmaya çalışıyordu. "Kıpırdama, küçüğüm," diye mırıldandı Bramble usulca. Dikkatli patileriyle ince iplikleri çözdü. Uğur böceği minnetle vızıldadı ve uçup gitti. Quinn hemen bir fotoğraf çekti. Tık! Fotoğraf, Bramble'ın küçük canlıya yardım ederkenki nazik yüzünü gösteriyordu. "Bramble, ne kadar şefkatlisin," dedi Quinn. Bramble gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. "Nezaket kendi ödülüdür," dedi bilgece.

Yollarına devam ederken yukarıdan bir çığlık duydular. "İmdat! Sıkıştım!" Bu, mor kurdeleli fiyonklu gür kuyruğu yüksek bir dala takılan sincap Tilly'ydi. Meşe palamutlarına ulaşmaya çalışıyordu. Pip ve Quinn endişeyle yukarı baktılar. "Endişelenme Tilly!" diye seslendi Pip. "Seni aşağı indireceğiz!" Bramble bir an düşündü. "Tilly, merdivenini kullanarak dikkatlice aşağı in," diye önerdi. Tilly kurtuldu ve tahta merdiveninden aşağı inerek güvenliğe kavuştu.

Quinn, Tilly'nin yere indiği anı yakaladı; kehribar rengi gözleri rahatlamayla parlıyordu. Tık! Fotoğraf, Tilly'nin Pip ve Bramble'a sarıldığını gösteriyordu. "Teşekkürler arkadaşlar!" diye cıvıldadı. "Siz en iyisisiniz!" Quinn'in çantası harika fotoğraflarla doluyordu. "Kameran muhteşem Quinn," dedi Tilly. "Herkesin ne kadar nazik olduğunu gösteriyor." Quinn gülümsedi. "Biliyorum! Bu anıları herkesle paylaşmak istiyorum." Bramble başını salladı. "Bu çok güzel bir fikir."

Quinn oradan oraya zıplayarak her yerde nezaket fotoğrafları çekti. Bir farenin bir böceğe ağır bir tohumu taşımasına yardım ettiğini fotoğrafladı. Bir ördek yavrusunun ekmeğini bir balıkla paylaştığını yakaladı. Her tık yeni ve sıcak bir anı getiriyordu. Yeşil çantası fotoğraflarla ağırlaştı. "Ne kadar çok nazik an var!" diye haykırdı Quinn. "Ama çantam doluyor. Bütün bu fotoğraflarla ne yapmalıyım?"

Bramble çenesini düşünceli düşünceli sıvazladı. "Neden bir galeri yapmıyorsun?" diye önerdi. "Herkesin bu nezaket fotoğraflarını görebileceği bir yer." Quinn'in gözleri parladı. "Bir dostluk galerisi!" diye sevindi. "Bu mükemmel!" Pip ve Tilly yardım etmeyi kabul ettiler. Büyük bir meşe ağacının bulunduğu sıcak bir açıklık buldular ve fotoğrafları ağacın gövdesine asmaya karar verdiler. Tilly yüksek dallara ulaşmak için tahta merdivenini getirdi, Pip ise ip olarak kullanmak üzere sarmaşıklar topladı.

Quinn fotoğrafları meşe ağacına dikkatlice yerleştirdi. Her fotoğraf farklı bir nezaket eylemini gösteriyordu: paylaşmak, yardım etmek, teselli etmek. Ormanın dört bir yanından arkadaşlar görmeye geldi. "Uğur böceğine yardım ederken bana bakın!" diye kıkırdadı Bramble. "İşte Pip meyve paylaşıyor!" diye işaret etti Tilly. "Ve sen Tilly, kurtarılıyorsun!" diye güldü Pip. Herkes yakalanan nazik anları görünce sıcacık ve mutlu hissetti. Quinn'in kalbi sevinçle doldu.

Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyarken, orman arkadaşları galerinin etrafında toplandılar. "Bu anılar harika," dedi Bramble. "Ama birlikte paylaştığımız için daha da güzeller." Quinn başını salladı. "Anıların arkadaşlarla paylaşıldığında en anlamlı olduğunu öğrendim." Pip, Quinn'e sarıldı. "Nezaketimizi yakaladığın için teşekkürler Quinn." Tilly ekledi: "Ve bize her gün nazik olmayı hatırlattığın için."

Quinn kamerasına, sonra arkadaşlarına baktı. "Bence bu kamera, sihrini paylaşacak biri tarafından bulunmak üzereydi," dedi. "Ve onu bulanın ben olmasına çok sevindim." Galerinin altında sarılan grubun son bir fotoğrafını çekti. Tık! Fotoğraf, arkalarında nezaket fotoğraflarıyla çerçevelenmiş gülümseyen yüzlerini gösteriyordu. "Bu benim en sevdiğim," dedi Quinn. "Çünkü hepimiz birlikteyiz."

O günden sonra dostluk galerisi ormanda özel bir yer oldu. Arkadaşlar sık sık nazik anları hatırlamak ve yeni fotoğraflar eklemek için ziyaret ettiler. Quinn kamerasını hep yanında tuttu, nezaketi yakalamaya her zaman hazırdı. Ve biri kendini üzgün ya da yalnız hissettiğinde galeriye bakıp dostluğun sıcaklığını hissedebiliyordu. Orman, nazik davranışlar ve paylaşılan anılarla dolu, daha da mutlu bir yer oldu.

Quinn, ararsan nezaketin her yerde olduğunu öğrendi. Ve anılar, tıpkı galerisindeki fotoğraflar gibi, arkadaşlarla paylaşıldığında daha da değerli oluyordu. Böylece kırmızı kamerası boynunda, yeşil çantası fotoğraflarla dolu, yeni bir nazik anı yakalamaya her zaman hazır olarak ormanda zıplamaya devam etti. Ve çektiği her fotoğraf ona en güzel dersi hatırlattı: dostluk her şeyi daha aydınlık yapar.

Bir gün ormana yeni bir quokka ailesi taşındı. Utangaçtılar ve kimseyi tanımıyorlardı. Quinn onları karşılamak için yanlarına zıpladı. "Merhaba! Ben Quinn. Dostluk galerimizi görmek ister misiniz?" Onları meşe ağacına götürdü ve fotoğrafları gösterdi. Yeni quokkaların gözleri hayretle açıldı. "Bu harika!" dediler. "Biz de parçası olabilir miyiz?" Quinn gülümsedi. "Elbette! Nezaket herkes içindir."

Ve böylece dostluk galerisi daha da büyüdü; yeni arkadaşların ve yeni nezaketlerin fotoğraflarıyla doldu. Quinn, kameranın yakalayacak anının hiç bitmeyeceğini biliyordu, çünkü nezaket paylaşıldığında sonsuzdur. Ve etrafındaki gülümseyen yüzlere bakarken en sıcak anıyı hissetti: dostluğun sevinci. Son.